

misaře v konkurech Pavla, Ervína a Kamila F-ových k výmazu osobně ručícího společníka Heřmana F-a, jinak by po marně uplynulé lhůtě byl zápis výmazu Heřmana F-a vymazán a původní zápis obnoven. **D ů v o d y:** K výmazu Heřmana F-a schází schválení věřitelského výboru a úpadkového komisaře, ačkoli toho bylo, hledíc k předpisu § 117 k. ř. zapotřebí, ježto v podstatě jde při výmazu osobně ručícího společníka o zcizení jeho podílu na podniku. Tento nedostatek jest však odstranitelný. Není proto důvodu k zamítnutí opovědi v tomto směru, stačí, když se udělí opovídací firmě příkaz, by zjištěnou závadu odstranila. Proto bylo rekursu vyhověno jen potud, že se ukládá firmě, by ve lhůtě, kterou jí rejstříkový soud ustanoví, vykázala schválení věřitelského výboru a úpadkového komisaře v konkurech Pavla, Ervína a Kamila F-ových k výmazu osobně ručícího společníka Heřmana F-a. Nebude-li ve lhůtě stanovené výkaz podán, bude zápis výmazu Heřmana F-a vymazán a původní zápis obnoven.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Výmaz společníka Heřmana F-a, jenž zemřel 1. října 1910, z obchodního rejstříku odpovídá předpisu čl. 129 třetí odstavec a čl. 171 obch. zák., nedotýká se však nijak práv dědiců na podíl zesnulého na podniku stěžovatelky, a nelze proto přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že jde při výmazu zesnulého osobně ručícího společníka v podstatě o zcizení jeho podílu na podniku. Důsledkem toho není třeba schválení věřitelského výboru a úpadkového komisaře podle § 117 konk. ř. ke spornému výmazu.

Čís. 9339.

Je-li jako povinná strana uvedena v exekučním titulu vnucená správa (vnucený správce), lze vésti exekuci přímo proti povinnému vnucené správy jen, přešel-li závazek na povinného a bylo-li to prokázáno podle § 9 ex. ř.

Vnucený správce, spravuje nemovitost a vykonáváje právní jednání potřebná, by byla vnucená správa vykonána, nezavazuje těmito jednáními přímo povinného, nýbrž ze závazků z nich, pokud patří k výdajům správy, ručí přebytky a výtěžek její a má je krytí vnucený správce.

Nebylo-li výtěžku vůbec docíleno nebo nestačí-li ani ke krytí správních výdajů, musí hraditi výdaje vymáhající věřitel. Zda je má povinný hraditi vymáhajícímu věřiteli, musí teprve rozhodnouti exekuční soud, uvažuje účelnost a nutnost takovýchto nákladů.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 755/29.)

Karel B. vysoudil spor proti Josefu F-ovi, vnucenému správci Jindřicha L-a o zaplacení dovozného. Na základě rozsudku vedl Karel B.

proti vnucené správě exekuci k vydobytí vysouzeného nároku. Soud prvního stupně exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Žaloba i rozsudek byly doručeny vnucenému správci, nikoliv přímo dlužníku. Exekuce se navrhuje přímo na jmění Jindřicha L-a, což však není přípustné, ježto ho nelze podle obsahu exekučního titulu považovati za dlužníka. Zda vymáhající věřitel na základě exekučního titulu může dojíti uspokojení, nelze tu řešiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurent míní neprávem, že nejde o různé osoby ve smyslu §§ 7 a 9 ex. ř., je-li odsouzena k plnění vnucená správa, správně vnucený správce a exekuce se vede přímo na povinného. Nezáleží na tom, že nemovitost vnuceně spravovaná patří povinnému. Exekuci lze povolit podle § 7 ex. ř. jen proti osobě, která jest zřejmá z exekučního titulu, ve sporném případě z rozsudku. Jinak lze povolit exekuci proti třetí osobě jen za podmínek § 9 ex. ř. Je-li tedy jako povinná strana uvedena v rozsudku vnucená správa (správce), neznamená to, že stranou, proti níž lze exekuci provést, jest sám povinný vnucené správy. Proti němu bylo by lze vykonati rozsudek vydaný proti vnucené správě (správci) jen, kdyby závazek přešel na povinného a bylo to prokázáno podle § 9 ex. ř. To plyne z ustanovení § 109 odstavec první a třetí, §§ 112, 113, 119, 120 čis. 4 a 124 čis. 1 ex. ř. Jde o vydobytí dovozného, jež s povozníkem sjednal vnucený správce. Takové dovozné patří k výdajům vnucené správy. Takové výdaje má hraditi správce z výtěžku, a to přímo bez nařízení soudu, náleží-li jich opatření k obyčejnému hospodaření (§ 112 ex. ř.), jinak se svolením soudu. Správce má nárok na náhradu správních výdajů z výtěžku správy a exekuční soud stanoví po projití správního období tyto výdaje. Správce může sám zálohu k zaplacení poskytnouti (§ 120 čis. 4 a § 124 čis. 1 ex. ř.). Podle § 120 čis. 4 ex. ř. má vnucený správce správní výdaje, své zálohy na ně, hraditi z výtěžku správy přímo a, když tyto výdaje nebyly tímto způsobem zaplaveny, jest je zaplatiti z přebytku vnucené správy, a to v první řadě (§ 124 čis. 1 ex. ř.). Z toho všeho plyne, že exekuční řád nezavazuje povinného, by hradil náklady vnucené správy, nýbrž že se mají krýti v první řadě z výtěžku samým správcem, že správce může poskytnouti k jich krytí z vlastních prostředků zálohu. Třebaže tedy vnucený správce spravuje nemovitost (podnik) na místě povinného a je oprávněn vykonati všechna právní jednání potřebná, by vnucená správa byla provedena (§ 109 třetí odstavec ex. ř.), nezavazuje těmito jednáními přímo povinného, protože ze závazků z nich, pokud patří k výdajům správy, ručí přebytky její a výtěžek její a má je krýti vnucený správce. Zda jest povinný zavázán v případě, kde výtěžku vůbec nebylo docíleno nebo kde nestačí ani ke krytí správních výdajů, o tom není třeba uvažovat, poněvadž nic takového nebylo tvrzeno. Ostatně v takovém případě musil by hraditi výdaje vymáhající věřitel vnucené správy podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř., jsa

povinen náklady exekuce napřed sám zapraviti, a o tom, zda je povinný má nahraditi vymáhajícímu věřiteli, musil by teprve rozhodnout exekuční soud podle § 41 c. ř. s. a § 78 ex. ř., uvažuje účelnost a nutnost nákladů. Proto rekursní soud právem exekuční návrh na vydobytí proti povinnému zamítl.

Čís. 9340.

Rozsudek odvolacího soudu, proti němuž není dovolání, nabytí moci práva, třebaž byl doručen za soudních prázdnin.

Ustanovení § 225 c. ř. s. se nevztahuje na lhůtu k rozsudečnému plnění podle § 409 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 803/29.)

Soud první stolice povolil exekuci, rekursní soud exekuční návrh pro tentokráte zamítl. Důvody: Právem stěžuje si povinná strana do usnesení okresního soudu ze dne 24. července 1929, jímž byla k žádosti vymáhajícího věřitele povolena exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků k vydobytí jeho pohledávání 1736 Kč proti dlužníku podle rozsudku okresního soudu ze dne 1. března 1929 rozsudkem krajského soudu jako odvolacím soudem ze dne 19. června 1929 potvrzeného. Jest sice jisto, že rozsudek okresního soudu, byv rozsudkem odvolacího soudu v celém rozsahu potvrzen, vešel podle ustanovení § 502 c. ř. s. a čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. v moc práva, ježto další opravný prostředek (dovolání) jest nepřipustný, avšak lhůta k plnění, tak zvaná pariční podle § 409 prvý odstavec c. ř. s. (sr. rozh. nejvyš. s. ze dne 21. února 1906, čís. 2920, 973 sb.), počala ode dne doručení rozsudku odvolacího, od 4. července 1929. V projednávaném případě základem exekuce má býti rozsudek ze sporu, který není po zákonu prázdninovým. Vzhledem k tomu, že počátek pariční lhůty připadá do soudních prázdnin, prodlužuje se podle § 225 c. ř. s. automaticky lhůta ta o zbývající dobu prázdnin. Lhůta ta není lhůtou procesní, nýbrž zákonnou lhůtou (srv. strana 374 Neumann, Komentář k c. ř. s.) a na ni se vztahuje ustanovení § 225 c. ř. s. Exekuční žádost u soudu první stolice ze dne 22. července 1929 podaná jest předčasnou, ano nebylo hleděno k tomu, že pariční lhůta připadla do soudních prázdnin.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvedl, že odvolací rozsudek, na jehož základě bylo žádáno o exekuci, nabytí moci práva, ježto dovolání není přípustné, i když se doručení stalo v době soudních prázdnin. Rozsudek ten jest tedy exekučním titulem podle § 1 čís. 1 ex. ř. Mylně má rekursní soud za to, že lhůta k rozsudečnému plnění ve smyslu § 409 c. ř. s. staví